

5.

VERHALEN

voor de JEUGD



„Een heel brood als-'t-u-blijft!”

Verhalen voor de Jeugd

door

Oom Arthur



Boekenhuis „Veritas”

Uitgeversbedrijf - 's-Gravenhage

Van dezelfde schrijver verschenen en bij de uitgevers verkrijgbaar :

VOOR HET SLAPEN GAAN

nog een verhaaltje van Oom Arthur

De in dit boek bijeengebrachte verhalen zijn met zorg uitgekozen en bevatten voor de jeugd aansporingen voor het streven naar wat goed en edel is. Er is bijzonder zorg gedragen de beschreven deugden naar hun geaardheid en als onvoorwaardelijk nodig voor een deugzaam leven voor te stellen, en toch alle zinspelingen op de verschillende godsdienstige gezindten te vermijden. Jong en oud, uit elke stand en van elke richting vindt in dit boek stichting en lering. Voor de jeugd een waardevol geschenk.

72 pag. - goed geïllustreerd - gebonden - prijs f 1.75.

„Een heel brood, als 't u belijft”

Hoe het gebed van een hongerig meisje werd beantwoord

Na de vreselijke revolutie in Rusland hebben de bewoners van dat land veel geleden. Duizenden mensen stierven van honger. En duizenden, die vroeger konden krijgen wat hun hart begeerde, werden straatarm. Het was moeilijk voor de kinderen om dat alles te begrijpen, want de verandering kwam zo plotseling over allen.

Er was een gezin, waarvan ik weet, dat het een harde tijd meëmaakte. Vader was gedood, moeder was gestorven en de grootmoeder bleef met drie kinderen achter. Voordien hadden ze in een prachtig huis gewoond en hun tafel was altijd rijkelijk voorzien gewéest. Nu woonden ze in een krot van een huis. Grootmoeder naaide elke dag heel hard, om daarmee te trachten de kinderen in het leven te houden. Maar als zij met haar werk klaar was, dan was het erg moeilijk om in ruil daarvoor voedsel te krijgen. Er was zo weinig voedsel.

Op 'n dag was het laatste korstje opgegeten. Toen ze 's middags gegeten hadden, was er geen kruimpje meer in huis. Grootmoeder was erg, heel erg bedroefd, maar dat liet ze aan de kinderen niet merken. Zij riep de kinderen bij zich, vertelde hun hoe het er voor stond en toen knielden zij neer om te bidden. Zij voelde dat zij aan het eind van haar middelen gekomen was en dat zij van honger zouden sterven, evenals zo vele arme mensen om hen heen, als Jezus niet hielp.

Dus baden zij. Dat was net een echte gebedsstond — Grootmoeder en de drie kinderen; maar zij baden zoals alleen van honger stervende mensen dat kunnen doen.

Ik weet niet wat zij allen zeiden, maar het gebed van het kleine meisje was ongeveer zo: „Lieve Jezus, wil ons wat

om te eten zenden, niet enkel een korstje, maar een heel brood, als 't U belieft."

In dagen hadden ze geen heel brood gezien, en zij verlangden er zo naar als wij naar een verjaardagstaart.

Het werd etenstijd, maar er was nog steeds geen voedsel. Arme kindertjes, hoe moeten zij gehunkerd hebben naar wat voedsel!

„U hebt het broodmes nog niet geslepen", zei het kleine meisje tot Grootmoeder, nog vast overtuigd, dat haar gebedje beantwoord zou worden. En Grootmoeder sleep het mes, zoals dat ook in Rusland de gewoonte is.

De avond ging voorbij. De kinderen stonden op het punt om koud en hongerig naar bed te gaan, toen er op de deur werd geklopt. Buiten stond een man, dik onder de sneeuw. Hij had wel twintig kilometer gelopen. Grootmoeder herkende hem direct; het was een oude vriend van de familie en zij nodigde hem uit binnen te komen. „Wat heeft je vanavond hierheen gevoerd?" informeerde ze. „Ongeveer in de middag kreeg ik een ingeving, dat jullie in nood moesten zitten en dat ik direct naar jullie toe moest." Dan zich tot de kinderen wendend, zei hij: „En jullie raden nooit, wat ik meegebracht heb." „Ik weet 't", zei het kleine meisje. „Wat is het dan?" vroeg de heer.

„Het is een heel brood", zei het kleine meisje.

„Dat heb je precies geraden!" zei de vriend, terwijl hij het uit zijn tas haalde. „Maar hoe wist je dat?"

Toen vertelde zij hem, dat zij Jezus gebeden hadden, of Hij niet een korstje, maar een heel brood wilde zenden; en meteen knielden zij weer, om Hem te bedanken voor Zijn wonderlijke zorg voor hen, die in Hem geloven.

En al was het nu maar een brood zonder boter, toch hadden ze die avond een heerlijk maal.

Toen Dick te laat was

Dick was een alleraardigst ventje van net zes jaar. Hij was dit jaar voor 't eerst naar school gegaan en daar was hij erg trots op. Hij ging graag naar school en hield veel van de onderwijzeres; maar één ding deed hij niet, en dat was op tijd naar school gaan.

Ik wil niet zeggen, dat hij altijd te laat was, want dat is niet zo; maar zo nu en dan, drie of vier maal in de week kwam Dickie wel eens vijf of tien minuten te laat de klas instappen. De onderwijzeres deed al haar best om daar verandering in te brengen. Soms moest hij van haar in de hoek staan, en eens had ze hem naar huis terug gestuurd, maar 't hielp allemaal niets. Zijn moeder wist ook maar niet, wat ze er tegen doen moest, want al zeide zij hem altijd dat hij op moest schieten, het haalde niets uit.

Ik geloof dat het daarin zat, dat Dick met zoveel aandacht bij zijn spel was, dat hij er niet aan dacht hoe de minuten maar voorbij gingen. In zijn tuin achter het huis was een fijne zandbak, die vader voor hem had gemaakt, precies zoals er op school een was. Hier kon Dickie uren spelen; dan maakte hij tunnels en kastelen, zoals de kinderen aan het strand ook doen. Zodra hij 's morgens uit school kwam, ging hij naar de zandbak en bleef daar spelen totdat moeder hem riep voor het middageten.

Maar je kunt 't wel raden; als moeder hem riep, dan kwam hij niet altijd direct. Hij zei altijd: „Wacht even, nog één minuut, moeder, ik wil mijn kasteel afmaken.” Moeder gaf hem nog een minuut en riep hem dan weer. Dan wilde hij soms nog niet komen en moest moeder hem gaan halen.

Dat begon moeder tenslotte zo te vermoeden, dat ze besloot er een eind aan te maken. „Op een of andere manier”, zeide zij bij zichzelf, „moet Dickie leren zich aan de tijd te hou-

den en moet hij gaan inzien hoe belangrijk het is om de dingen te doen wanneer ze gedaan moeten worden."

De volgende dag kreeg ze haar kans. Dick was 's morgens naar school geweest en kwam thuis, en ging als gewoonlijk in de zandbak spelen. Moeder gaf hem ruimschoots de tijd voor zijn spel en riep hem toen voor het eten.

"„Nog een minuut", zei Dick. „Ik ben met een brug bezig en als ik die niet afbouw, valt hij in elkaar."

Moeder riep hem niet meer en Dick ging vol aandacht met het bouwen door. Na een uurtje begon hij trek te krijgen en ging hij naar binnen om te eten. In huis was alles rustig en stil. Hij riep z'n moeder, maar moeder verscheen niet. En van eten was niets te bespeuren. Alles was opgeruimd. Dick wilde gaan huilen, zodat er misschien toch iemand zou komen, maar toen hij zich alleen voelde, besloot hij flink te zijn en niet te gaan huilen. Toen dacht hij aan school en aan de belofte van de juffrouw, dat, als hij weer te laat was, zij hem streng zou straffen. Hij besloot naar school te gaan en begon op 't laatst hard te lopen om toch maar op tijd te zijn. Maar hij was natuurlijk weer hopeloos laat. — Een verrassing wachtte hem. Daar was niemand. Hij zag geen kind en geen juffrouw. Wat zou er gebeurd zijn? Hij besloot te wachten; misschien zouden ze terug komen. En dus ging hij naar de zandbak van de school om daar te spelen.

Na een uurtje hoorde Dick vrolijke kinderstemmen dichterbij komen en na een ogenblik kwamen de kindertjes met de juffrouw.

„Wij mochten allemaal in de tuin van een dame komen", riepen de kinderen opgewekt.

„Ja", zei een, „en zij gaf ons appelen en peren van haar bomen."

„En wij hebben nog veel meer lekkers gehad", riepen de anderen.

„En waar was jij, Dick? Je hebt heel wat gemist" zei de onderwijzeres. „Dat was nu de grote verrassing, die ik je al een paar weken geleden beloofd heb."

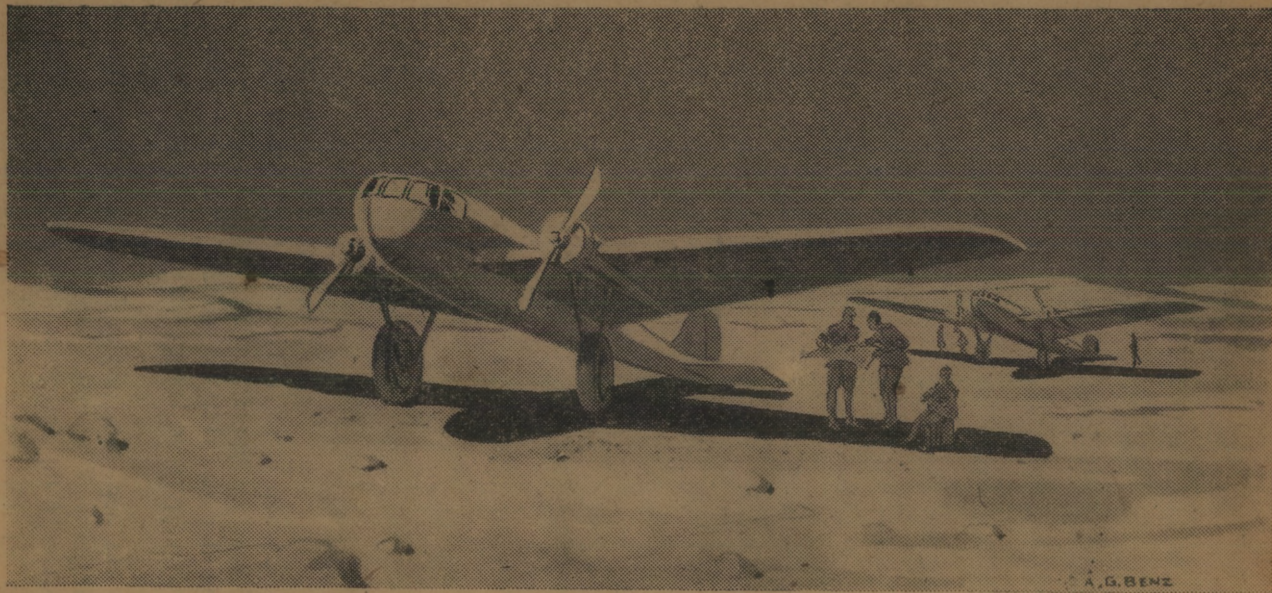
Dick begon te huilen. „Ik wil er nu heen gaan", zeurde hij.

„Ik ben bang, dat dit niet gaan zal", zeide de juffrouw, „maar waarom was je niet op tijd op school?"

„Ik — e — weet 't niet — ik denk — e — ik te laat was.”

De arme kleine Dick was zo overstuurd, dat de juffrouw hem verder geen straf gaf. Zij zeide, dat hij al genoeg gestraft was, nu hij die heerlijke tractatie was misgelopen. Maar ze vertelde, als hij weer te laat was, dan zat er wat voor hem op.

Maar nooit meer behoefde zij Dickie te straffen voor zijn te laat komen. Zijn middagmaal verliezen en dan nog een tractatie en dat alles op één dag, nee maar, dat was genoeg voor hem. Hij nam zich voor om precies te doen wat moeder en de juffrouw hem zeiden.



Er was geen andere schaduwplek dan onder de vleugels van het vliegtuig

Gered door een vliegtuig

Dit is een heel ander verhaal dan de overigen uit dit boekje, maar ik wil het jullie toch vertellen, omdat het een van die gebeurtenissen is, die vrede en vriendschap onder de volken van de wereld sticht.

Begin April 1926 vlogen twee Spaanse vliegeniers van Caïro, in Egypte, naar Bagdad in Irak. De reis is lang en gevaarlijk, omdat het grootste deel van de tocht over grote zandwoestijnen gaat, waar geen mens leeft, en waar natuurlijk geen voedsel of water te bekomen is, als men eens gedwongen was om te landen.

Zij vlogen een tijd rustig door, maar toen zij boven de Syrische woestijn kwamen, raakten zij de richting kwijt. In hun pogingen om de juiste richting weer te vinden, vlogen ze zo lang, dat de benzine op raakte en zij gedwongen waren op het zand te landen.

Zij hadden voor drie dagen voedsel bij zich en dus wachten zij bij de machine, in de hoop, dat zij door overvliegende vliegtuigen zouden gezien worden. Maar zij waren zo ver afgedwaald van de gebruikelijke koers, dat er maar heel weinig kans op was.

Elke dag tuurden zij naar de lucht of er ook hulp kwam opdagen, maar tevergeefs.

Het was verschrikkelijk heet, en er was geen andere schaduwplek dan onder de vleugels van het vliegtuig. De volgende dag begon het water op te raken en zij begrepen, dat zij misschien wel van dorst zouden omkomen. Ten slotte besloten zij op voedsel uit te gaan en te trachten hulp te vinden.

»o«

Ondertussen waren er berichten gegaan langs de telegraafkabels tussen Bagdad en Caïro. Caïro informeerde of de

Spaanse vliegeniers veilig waren aangekomen en de mensen in Bagdad antwoordden, dat zij niemand hadden gezien. Toen de dagen voorbij gingen, begon iedereen zich angstig te maken, want men wist, dat zij maar weinig voedsel en water bij zich hadden.

Op de morgen van de derde dag besloot de Britse Koninklijke Luchtmacht om acht vliegtuigen uit te zenden om naar de twee Spanjaarden te gaan zoeken. Zij gingen niet eerst vragen, van welk land die mensen waren, want in de nood waren zij broeders. Vier dagen lang vlogen de acht Britse vliegtuigen over de lengte en breedte van de Syrische woestijn en zochten de vliegeniers met gespannen aandacht naar de verloren machine. In de namiddag van de vierde dag werd de machine door een van de Britse vliegtuigen ontdekt, maar tot teleurstelling van de redders waren de twee Spanjaarden er niet bij.

» o «

Vermoeid en hongerig, met pijnlijke voeten en een tong, zo droog als perkament, liep de Spaanse gezagvoerder door het zand. Het was de zesde dag na zijn gedwongen landing. Zijn waterfles was al lang leeg, en hij had geen voedsel meer. Zijn boordwerktuigkundige had hij achter moeten laten, terwijl hij alleen nog voortsukkelde in de hoop ergens hulp te krijgen.

De wind was opgestoken en deed zware zandwolken opstuiven, zodat er bijna geen uitzicht was. Hij strompelde voort als een man in het duister. Zou er dan nooit hulp komen?

Hoor! Wat was dat? Een bekend geluid scheen dicht en dicht bij te komen. Ja, het was het geronk van een vliegmachine.

Hij had gelijk. Een ogenblik later daalde uit de lucht een van de Britse vliegtuigen. Op het laatste moment was hij gered.

Toen gingen zij terug en vonden de werktuigkundige. Zij ontdekten, dat hij vijf en twintig mijlen en de gezagvoerder vijf en veertig mijlen van af hun machine hadden gelopen!

Toen het nieuws Spanje bereikte en het verhaal in de kranten kwam, hoe de Britse vliegeniers dagen lang door

verblindende zandstormen naar de Spanjaarden hadden gezocht, ging een blijde ontroering door het gehele land. De koning en de regering betuigden hun dank' en de Britse gezant te Madrid ontving duizenden brieven, waarin stond hoe het volk van Spanje de moed en de ridderlijkheid van de Britten bewonderde.

· Zo kwamen deze twee landen dichter bij elkaar door deze goede daad. En is dat niet veel beter dan vechten en oorlog? Natuurlijk; en als alle volken op aarde nu eens vriendelijk en hulpvaardig tegenover elkaar waren, hoe veel gelukkiger zou deze wereld dan niet zijn!



Hoe Tonny het goed maakte

„Het was jouw schuld”, riep Tonny.

„Niet waar, jij deed 't”, zei Dientje.

„Ik deed 't niet.” „Je deed 't wel.” „'t Is niet waar.” „Je bent echt vervelend.” „Dat ben je zelf.”

Tonny kwam toelopen en trok aan Dientjes haar; hij wist dat ze dit vreselijk vond. En toen was het gevecht aan de gang. Het lawaai horend, kwam moeder uit huis gelopen.

„Jullie ondeugende kinderen”, riep ze, „wil je wel eens ophouden!”

Twee betraande gezichten keken naar moeder.

„Tonny heeft het hoofd van mijn liefste pop stuk gemaakt”, huilde Dientje.

„Niet waar, ze liet haar pop zelf op de grond vallen.”

„Maar hij brak 't; hij kwam op mij aflopen met zijn hoepel en sloeg de pop uit mijn hand.”

„Ik kon 't niet helpen. Je had haar beter vast moeten houden. Maar wat geeft 't; het was toch maar een oude pop.”

„Niet waar, het was mijn liefste popje, en...”

Dientje barstte weer in tranen uit.

„Nou, nou, nou”, zei mams, „twee zulke grote kinderen als jullie moeten geen ruzie maken. Kom maar binnen tot je weer wat kalmer wordt.”

Dientje ging naar haar slaapkamertje en Tonny zat op de sofa in de huiskamer, en trachtte heel gewoon te kijken, dan zou hij misschien wel weer gauw buiten mogen spelen.

Juist kwam moeder binnen en ging naast hem zitten. „Jij en Dientje hebben altijd ruzie, waarom is dat toch?”

„O, ik weet 't niet”, zei Tonny, „ze is altijd zo gauw boos.”

„Maar ze denkt, dat jij boos bent.”

„Nietwaar, zij is 't.”

„Maar vind je het niet erg om altijd met elkaar te twisten? Jullie lijken wel een paar katjes.”

„Wat kan ik er aan doen!”

„Denk eens, als ze ziek zou worden en zou sterven, zou je dat niet akelig vinden?”

- „Misschien wel 'n beetje.”

„Nu, houd toch van haar, terwijl ze er nog is”, zei moeder, terwijl ze Tonny een kus gaf en zich naar de keuken haastte, waar een luid gesis verkondigde, dat de pân overkookte.

Tonny zat stil te peinzen. Misschien was Dientje toch niet zo'n naar zusje. Een maand geleden had ze hem nog een nieuwe spoorreih gegeven voor zijn verjaardag van haar eigen spaargeld. Feitelijk had hij toch niet zo aan haar haren moeten trekken, en misschien hield ze wel veel van die oude pop. Hij wandelde de kamer door en keek uit het raam. Daar lag de oude pop op de grond, zonder hoofd. Het was 'n treurig gezicht, maar Tonny kreeg 'n idee.

Zacht naar boven lopend, ging hij naar zijn kamertje, maakte een kistje open, nam daar iets uit en stak dat in zijn zak. Toen ging hij weer naar beneden en de deur uit naar buiten waar de pop lag. Hij nam haar op, stopte haar onder zijn jas — want als jongen wilde hij toch niet, dat iemand hem met een pop zou zien — en ging naar de stad.

In een half uur was hij terug. „Waar is Dientje?” vroeg hij aan moeder. „Boven, ze zit nog te huilen om haar pop.” Tonny ging naar Dientjes kamer, maakte zachtjes de deur open en ging naar binnen. Dientje zat nog op haar stoel te snikken. Zij scheen Tonny niet bemerkte te hebben. Tonny ging naar haar toe: „Dientje.” Geen antwoord. Tonny ging om de stoel heen en sloeg zijn arm om Dientje's hals.

„Dientje, ik heb er zo'n spijt van”, zeide hij.

„Ik — geloof 't — niet.” Nog meer snikken.

„Heus, het is zo”, zei Tonny. „En je pop is weer in orde. Ik heb er een nieuw hoofd op laten zetten en dat heb ik uit mijn eigen spaarpot betaald.”

Tonny begon de pop uit te pakken. Dientje begon nu ook belangstelling te tonen.

„O, wat een aardig gezichtje heb je uitgezocht!” riep ze, terwijl ze haar tranen vergat.

„Ja, en ik zal proberen niet meer zo onaardig tegen je te zijn.”

„Je bent een echte lieve broer.” Dientje hief haar gezichtje naar hem op en zij kusten elkander. En later, als ze weer met elkaar wilden gaan ruzie maken, dan dachten ze aan de dag van de pop, hoe Tonny het goed had gemaakt.



Dolly's hond

Dolly Vermeer was een gelukkig klein meisje. Zij had een mooie, grote hond; die was van haarzelf. Rover was in het huis gekomen als een jong hondje, zo uit het nest, toen Dolly ook nog heel klein was en die twee waren samen opgegroeid. Zij hielden veel van elkaar. Soms beweerde Dolly wel eens, dat Rover ziek was. Dan ging ze verpleegstertje spelen en wilde ze hem wat medicijn uit een flesje geven. Maar Rover was daarvoor veel te wijs. Hij hield er niet van als ze hem een verband om wilde doen en medicijn lustte hij niet — of er moest veel suiker in zitten.

Rover volgde Dolly overal waar zij heenging. Als ze voor moeder in de stad boodschappen moest doen, ging hij met haar mee. Hij ging zelfs met haar mee naar school en dan hadden ze heel wat moeite om hem uit het klaslokaal te krijgen. Maar toch was hij erg gehoorzaam en als Dolly „Nee!” zei, net alsof ze het werkelijk meende, deed Rover altijd wat hem gezegd werd.

Toen op een nacht was Rover weg. 's Morgens ging Dolly, zoals gewoonlijk, naar zijn hok om zijn ontbijt te brengen en toen was hij er niet. De gehele dag verwachtte ze hem terug, maar hij kwam niet.

„Moeder”, zeide ze tenslotte, „ik moet naar Rover gaan kijken, want ik weet zeker, dat hij erge honger zal hebben.”

Maar moeder drong er bij haar op aan, om nog tot de volgende morgen te wachten om te zien of hij nog terug zou komen. Maar de volgende dag was er nog niets van Rover te bespeuren. Toen gingen zij te samen op inlichtingen uit, ze gingen naar de bureu en zelfs naar de politie, maar alles was tevergeefs.

Toen Dolly van uit school thuis kwam en hoorde dat Rover nog niet was teruggekeerd, kwam de gedachte bij



Dolly en Rover hielden veel van elkaar

haar op om hem zelf te gaan zoeken. Zij kende een plek, waar Rover gaarne naar toe ging en ze dacht, misschien is hij daar wel heen gegaan en heeft daar een ongeluk gekregen. Het was een klein bos even buiten de stad, waar veel konijnen waren.

Dolly was zo vastbesloten om haar lieve Rover terug te vinden, dat ze helemaal niet bang was om alleen langs de eenzame weg naar het bos te gaan. Moedig liep zij vooruit en telkens riep ze „Rover! Rover!"; maar er kwam geen antwoord.

Geen blijde blaffende Rover kwam op haar geroep af. Ze ging de moed een beetje verliezen en dacht of het nog wel nut zou hebben om door te gaan. Toen besloot ze, dat ze nog drie honderd passen zou doen en dan terug zou keren. Ze begon haar passen te tellen, eerst honderd, toen twee honderd en toen drie honderd. Ze wilde juist terug keren om naar huis te gaan, toen ze rechts van haar een zacht gekreun hoorde als van iemand, die pijn heeft. Toen werd de kleine Dolly erg bevreesd, want ze voelde zich nu heel eenzaam in het bos.

Weer drong het geluid tot haar door, iets anders als de eerste keer. Ze wist nu dat ze dat geluid al vroeger had gehoord, soms in het midden van de nacht, als Rover zich eenzaam voelde, of als hij wel eens tot de maan jankte, zoals honden wel eens doen. Weer hoorde zij het gejank, nu veel duidelijker. Dolly wist zeker dat het Rover was. Zij schepte al haar moed bij elkaar en was zo vast besloten om haar lieve hond te helpen, dat ze dwars door het bos ging in de richting van het geluid. Al naar zij verder ging werd het gejank duidelijker, toen, nadat zij door een struikgewas was gedrongen, zag zij Rover op de grond liggen..... met zijn achterpoot in een stalen klem!

„O mijn arme beste Rover!" huilde ze, terwijl ze bij hem knielde. „ik moet zien je los te krijgen."

Dolly had nog nooit zo'n sterke klem gezien; ze had alle moeite om die los te krijgen; maar eindelijk was Rovers poot toch bevrijd. Rover wilde laten zien hoe dankbaar hij was, maar hij was zo zwak, dat hij alleen maar met zijn staart kon kwispelen. Dolly had uit voorzorg wat kaakjes meegenomen

en die gaf ze nu aan Rover. Hoe blij was de hond, want hij had in een paar dagen niets gegeten!

Maar toen moest Rover mee naar huis. Hij kon zijn ene poot niet gebruiken en zo moest hij op drie poten naar huis dribbelen. Dat ging niet vlug en Dolly wilde Rover wel dragen, maar daarvoor was hij veel te groot. Maar eindelijk kwamen ze toch thuis. In haar blijdschap dat Rover terug was, vergat moeder haar een standje te geven omdat ze alleen was weggegaan. Ze zeide, dat ze Dolly een heel dapper meisje vond om zo ver haar hond te gaan zoeken, maar dat ze het voortaan eerst moest zeggen als ze wegging.

En nu moest Dolly een echt verpleegstertje zijn voor Rover. Er kwam een dierenarts, die hem een verband omlegde en die vertelde, dat het wel twee weken zou duren voordat Rover gewoon kon lopen. Dus verzorgde Dolly hem goed en gaf hem allerlei lekkere hondenhapjes.

Rover vergat nooit wat Dolly voor hem gedaan had en toen hij beter was, hield hij nog veel meer van zijn kleine meesteres dan vroeger.

Hij bleef altijd direct in haar omgeving. Op een middag nam Dolly Rover mee voor een wandeling langs de rivier. Daar ging hij altijd graag heen, want daar kon hij zo fijn rennen. Het was een aardige wandeling, die ze al vaak gedaan hadden. Moeder had Dolly natuurlijk verteld, dat ze nooit van het voetpad moest afgaan en alleen op die voorwaarde mocht ze daar wandelen. Maar hoe 't ook zij, ditmaal vergat Dolly de waarschuwing. Ze zag van die mooie bloemen staan bij de waterkant en ze vond het wel aardig om die voor thuis te plukken. Ze dacht als moeder de bloemen zag, dan zou ze wel niet boos zijn. Maar ze kon toch niet zo makkelijk bij de bloemen komen. Plotseling struikelde ze over een boomwortel, gleeed van de oever af en viel pardoes in het water. Direct werd zij door de stroom meegesleurd. „Help!” riep ze. Niemand was in de buurt; maar Rover, die achter de koeien rende, hoorde de kreet. Hij keek rond en Dolly niet meer op de oever ziende, waar hij haar had achtergelaten, scheen hij te raden wat er gebeurd was. Als een pijl uit een boog rende hij naar de rivier. Daar was een glas in het water en een ogenblik later zwom Rover zo hard hij kon naar de spartelende Dolly.

Nu was het Rovers beurt om Dolly te helpen. De goede hond spande al zijn krachten in om zijn kleine meesteres te redden. Hij zwom hard vooruit.

Juist op tijd bereikte hij haar en greep haar kleren tussen zijn tanden. Toen moest hij uit alle kracht met haar naar de oever zwemmen. Maar hij slaagde en toen zij vlak bij de oever waren, kon Dolly zich aan een voorover hangende boomtak vast grijpen, waardoor ze allebei op het droge kwamen.

Wat er gebeurde toen de twee doornat thuis kwamen, laat ik aan jullie verbeelding over. Toen moeder het verhaal van Dolly gehoord had, wist ze niet of ze boos moest zijn of huilen, of lachen uit blijdschap dat ze allebei veilig thuis waren.

Eén ding kan ik je verzekeren en dat is dat Rover 's avonds het heerlijkste eten kreeg, dat een hond ooit heeft gehad, of waaraan hij in zijn hongerige ogenblikken ooit had gedacht.

Dolly en Rover bleven altijd dikke vrienden en de kinderen uit de buurt, die van Rovers moedige daad hoorden, leerden de les, dat goedheid voor dieren altijd beloond wordt.



Er was geen ruit tussen

Hier is een mooi verhaaltje, dat ik een poosje geleden gehoord heb. Zo ver als ik weet, is het waar gebeurd; alleen waar ik niet zeker van ben, is de naam van de kleine jongen. Laten we hem Peter noemen.

Peter woonde in het armoedigste deel van een grote stad. Hij was een wees; zijn vader en moeder waren gestorven toen hij nog erg klein was. Nu was hij toevertrouwd aan de hoede van een vrouw, die dronk en vaak buitenshuis was. Gaarne wilde ze van hem af zijn en ze gaf hem maar weinig eten. Zijn kleren waren nooit genaaid en doorgaans zaten er grote gaten in, zelfs in zijn broek. Het ene paar schoenen dat hij bezat, was zo goed als versleten en hij zag er altijd erg vodderig uit, alsof niemand van hem hield.

Onnodig te zeggen, dat Peter nooit een cent op zak had, en dat hij nooit eens wat lekkers of speelgoed voor zichzelf kon kopen; en er was nooit iemand, die hem wat gaf. Zijn enige vreugde was, door de ruiten van de speelgoedwinkels te kijken, waarachter al die mooie dingen lagen uitgesteld. Hij wist, dat die niet voor hem bestemd waren, want er was een vensterruit tussen. Soms hield hij zijn handen tegen het glas en beeldde zich dan in, dat hij de voorwerpen aan de andere kant kon aanraken.

Er was één ding, waar zijn hart boven alles naar uitging, een doos met een spoorrein. Heel vaak bleef hij voor de vensters van de speelgoedwinkels staan en dan zag hij wel eens zo'n doos liggen, met een locomotief, rails, spoorwagens, alles prachtig gekleurd! Maar altijd was er een ruit tussen, en dan moest hij weer teleurgesteld naar huis.

Toen, op 'n dag, gebeurde met Peter een ongeluk. Terwijl hij een straat over stak, struikelde hij en kwam onder een zware auto terecht. Dadelijk kwamen er mensen omheen

staan, er kwam een politieagent en binnen enkele minuten werd Peter in een ziekenauto naar het ziekenhuis gebracht.

Toen hij ontwaakte, bemerkte hij, dat hij in een sneeuw-wit pakje was gestoken en zag hij een vriendelijk gezicht over zich heen gebogen. Hij dacht, dat hij in de hemel was; het was alles zo heel anders dan voorheen.

Enige tijd later, toen het beter ging met zijn been, mocht hij in bed opzitten en men vertelde hem, dat, als hij een goede jongen was, misschien wel iemand hem zou komen bezoeken. Het was Kersttijd en in de namiddag kwamen verschillende verpleegsters op de ziekenzaal met een onbekende dame, die, volgens Peter, prachtig gekleed was, zo mooi als hij nog nooit had gezien. De onbekende dame begon pakjes uit te delen aan al de kinderen in hun witte bedjes. En nu kwam ze ook bij Peter.

Glimlachend gaf zij een pakje aan Peter, die haar heel vriendelijk bedankte. Haastig pakte hij het geschenk uit. Toen één kreet van vreugde. Iedereen hield op waarmee hij bezig was en keek rond.

„Het schijnt wel in je smaak te vallen”, zeide de vriendelijke dame lachend.

„O, mevrouw”, riep Peter, „een doos met een echte spoor-trein, en er is geen ruit tussen!”

Deze woorden van de kleine Peter doen mij denken aan de woorden in de Bijbel, waar Paulus zegt, dat we nu zien als door een donker venster, maar later van aangezicht tot aangezicht. Ik ben er zeker van, dat Paulus dit bedoelde, dat, waar we het nu niet hebben, zoals we graag wilden, maar veel met moeiten en zorgen te kampen hebben, straks als Jezus komt er altijd blijdschap en vreugde zal wezen; al wat schoon en heerlijk is zal ons worden gegeven, en „er zal geen ruit tussen zijn”.



„Help ! We zinken !“

De schipbreuk

Een waar verhaal

„Help! We zinken!”

Ver op de grote Oceaan was een klein scheepje, de „Johanna” geheten, dat in een verschrikkelijke storm een speelbal der golven was geworden. Geweldig hoge golven sloegen over het dek, het water stroomde naar binnen en het scheen onmogelijk het schip langer drijvende te houden.

De kapitein ging naar zijn radiohut en zond noodseinen uit. Misschien zou de een of ander deze noodseinen opvangen. Maar er was niet veel hoop, want het schip was honderden mijlen van het land verwijderd, en de kapitein was er bijna zeker van, dat er geen ander schip zó dicht in de nabijheid was, om de hulpseinen op te vangen.

De storm werd wilder en wilder en de moedige zeelieden zagen wel, dat het einde nabij was. Weer zond de radio het „Help ons” uit.

Op een afstand van honderden mijlen stoomde het Australische oorlogsschip de „Melbourne” naar huis. Plotseling kwam door de lucht de wanhoopsroep van de „Johanna”. Onmiddellijk veranderde het grote oorlogsschip van koers en voer met volle kracht naar het zinkende schip.

Uren gingen voorbij. Ondertussen ging het steeds slechter met de „Johanna”. Zou de „Melbourne” het schip tijdig bereiken? Het scheen onmogelijk.

Opnieuw ging de kapitein naar de radiohut en zond de volgende boodschap uit:

„Kan geen uur meer duren. Golven slaan over ons heen. Zee te woest om in de sloepen te gaan. Vaarwel!”

Toen kwam van de kapitein van de „Melbourne” deze bemoedigende tijding: „Wij zijn overtuigd bijtijds bij u te zijn: Houd goede moed!”

De kapitein van de „Melbourne” hield woord. Juist nog voor de „Johanna” zonk, was het grote oorlogsschip langszij, en al ging het ook met veel moeiten gepaard, toch werd de bemanning van het zinkende schip veilig aan boord van het oorlogsschip gebracht.

Soms tonen jongens en meisjes veel overeenkomst met de „Johanna”, dat goede schip. Best mogelijk dat je zulke jongens en meisjes bent. Zij willen het goede doen en toch hebben ze maar moeite met hetgeen zij weten dat slecht is. Dan komen stormen van verzoeking, en het schijnt onmogelijk, die stormen te weerstaan.

In zulke gevallen kan men slechts één ding doen. Dan moet er een radio-noodsein worden uitgezonden om hulp te verkrijgen: „We zinken! Kan geen uur meer duren!”

Jezus zal dat horen. Hij kent onze gedachten van verre. Onmiddellijk zal Hij antwoorden: „Ik ben overtuigd je bijtijds te bereiken. Houd goede moed!”

Men behoeft niet „onder” te gaan, of aan boze verzoeken toe te geven. Jezus zal redding brengen. Maar roep Hem bijtijds, want anders zou je toch nog schipbreuk kunnen lijden.

●



Nellie's wens

En hoe deze vervuld werd

De school was dicht. De vakantie was begonnen. Iedereen keek uit naar Kerstmis. Hoe langzaam ging de tijd voorbij! Het scheen wel alsof 't nooit Kerstmis werd. Het was te koud om buiten te spelen en in huis liep iedereen moeder in de weg.

„Wat zullen we nu toch eens doen?” zei Nellie tot haar zusje Grada. „Laten we met een brief beginnen aan de Kerstman, die we hem zouden zenden.”

„Dat vind ik goed”, zei Nellie, „maar weet je, ik geloof dat vader de verklede Kerstman is.”

„Denk je dat?”

„Ja, vorige jaar met 't Kerstfeest hield ik één oog open om te zien, of er iemand in mijn kamer kwam om mijn schoen te vullen, en ik weet zeker dat het vader was.”

„Maar laten we toch de brief maar schrijven”, drong de kleine Grada aan. „O, dat zal een grap zijn. Wat zullen we voor ons vragen?”

„Laten we eerst papier en potlood krijgen, dan zullen we niets vergeten.”

„Ik ga 't halen en ben zo terug”, zei Nellie en weg was ze en kwam na een paar minuten terug met genoeg papier voor een heel lange brief.

Omdat Grada juist schrijven had geleerd, werd besloten, dat zij de brief zou schrijven, terwijl Nellie zou zeggen hoe de woorden gespeld werden.

„Voor je begint, moeten we eerst eens goed bedenken, wat we 't liefst zouden hebben”, zei Nellie. Zij namen dus alles heel ernstig op en kwamen tot de slotsom, dat ze een heleboel dingen wensten.

Grada moest beslist een tekendoos, een babypop, een bal, wat snoepjes, sinaasappelen en appelen en een muziekdooos hebben.

De wensen van Nellie gingen heel wat verder. Zij wilde

een paar mooie boeken met platen er in, een grote doos chocolade en boven alles een pop, die kon praten en de ogen sluiten.

„Ik geloof vast niet, dat hij dat alles zal kunnen dragen”, zei Nellie.

„O ja, dat gaat best”, zei Grada, „hij heeft een grote zak.”

„Ja en daar kan best alles in.”

Dat was dus afgesproken en met pijnlijke zorg schreef de kleine Grada de brief, en zette een streepje onder alle dingen, die zij graag wilde hebben. Eindelijk was de brief klaar en kon in de envelop gedaan worden. Nellie las de brief nog eens door, vanaf „Lieve Kerstman” tot „hopende u spoedig te zien”. Toen trok ze een bedenkelijk gezicht en legde de brief neer.

„Wat is er?” vroeg Grada.

Nellie zweeg even. Toen zeide ze: „Ik geloof, dat het 'n beetje een zelfzuchtige brief is.” „Waarom?”

„Omdat we allerlei dingen voor onszelve gevraagd hebben. Er is niets bij voor iemand anders.”

„Daar heb je gelijk in. Hoe hadden we 't beter kunnen doen? Moeten we de brief geheel overschrijven?”

„O nee, dat zou te lang duren. Laten we er een post-scriptum onder zetten.” „Wat is dat?”

„Enkel een paar woorden onderaan.”

„Dat doen we. Wat zullen we zeggen?”

„Ik zou 't wel leuk vinden, dat een paar arme kinderen op school wat van die mooie dingen kregen, die wij gevraagd hebben.”

„Dat ben ik met je eens.”

„Daar is Loesje Gordon”, zei Nellie, „dat is toch zo'n aardig meisje, maar haar moeder is zo arm, dat ik denk, dat zij geen enkel Kerstgeschenk zal krijgen.”

„Zou ze werkelijk niet!”

„Ik weet 't zeker.”

„Laten we dan iets aardigs voor haar vragen. Ik geloof vast, dat ze ook wel een aardige pop wil hebben.”

„Ja”, zei Nellie, dat schrijven we dan onderaan. Dan is de brief klaar, denk ik.” En Grada schreef heel zorgvuldig een zinnetje onderaan: „Graag voor de arme Loesje Gordon een mooie pop”. Toen vouwden ze de brief dicht, staken die

in de envelop, plakten daar een gebruikte postzegel op en gaven haar aan moeder, met het verzoek om die voor de Kerstmis te posten.

Kerstmorgen brak aan en daarmee de grote pret om in de schoentjes te kijken en de pakjes na te zien, die naast hun bed opgestapeld lagen. Nellie en Grada waren zo blij als kinderen maar zijn kunnen, met spanning toeziende als elk pakje geopend werd en er iets in zat, waarom zij in hun brief hadden gevraagd. Natuurlijk werden niet al haar wensen vervuld, maar het scheen toch dat zij die dingen kregen, waarnaar zij 't meest hadden verlangd.

Maar zover als 't Nellie betrof, haperde er toch iets aan. Zo lang zij nog bezig waren om de pakjes te openen, zeide ze niets. Maar toen begon ze een beetje bedroefd te kijken. Zij onderzocht nog eens al het pakpapier en keek onder 't bed en in alle hoekjes, maar tevergeefs. Dat zij 't liefst wilde hebben, was er niet.

„Wat scheelt er aan, Nellie?” vroeg Grada. „Heb je niet genoeg gehad?”

„O Grada”, zei Nellie. „Ik weet, dat ik mooie geschenken heb gekregen, maar dat ene is er juist niet.”

„Wat bedoel je dan?”

„O, ik had toch zo graag een mooie pop willen hebben.”

„Misschien heeft hij die bij Loesje Gordon gebracht in plaats van bij jou.”

„Dat is wel mogelijk”, knikte Nellie, „maar ik heb het toch niet echt zo bedoeld.”

Nauwelijks had ze dit gezegd, of het drong tot haar door, hoe onaardig dit van haar was. Zij had al die mooie dingen gekregen en misschien had die arme Loesje wel niets gehad. De gehele dag voelde ze zich daardoor niet prettig gestemd, en telkens als ze met het nieuwe speelgoed aan 't spelen was, moest ze aan haar vriendin Loesje denken.

's Avonds gingen Nellie en Grada naar een feestje bij de naaste bureu. Daar waren nog meer kleine meisjes en zij hadden samen veel pret. Na verschillende tractatie's — en wat voor tractatie's waren dat niet — gingen zij naar een andere kamer, waar in het midden een grote Kerstboom stond, overladen met pakjes en kleine gekleurde lichtjes. Het was werkelijk een prachtig gezicht.

Maar dat ene, dat 't meest Nellie's aandacht trok, was die mooie pop boven in de boom. Zij kreeg er hartkloppingen van, als ze dacht dat misschien haar grote wens zou vervuld worden. Zij speelden allerlei spelletjes rondom de boom en eindelijk werden de geschenken uitgedeeld. Maar één gedachte had Nellie in haar hoofd — wie zou de pop krijgen? Ongeduldig wachtte en wachtte ze maar, terwijl ieder ander kind een geschenk kreeg. Nu bleef er nog net één ding in de boom over. Dat was de pop. „Dit” zeide de dame bij de Kerstboom, „is voor...” „Nellie”, riepen al de kinderen, want ze zagen, dat zij de enige was, die nog geen presentje had gekregen. Nellie kreeg een kleur en sprong van haar stoel. Terwijl zij de pop aannam, drukte zij die zachtjes tegen zich aan.

Toen gebeurde er iets vreemds. Nellie wandelde naar haar stoel terug, toen ze zich ineens verschrikt omdraaide, en, naar het venster wijzend, uitriep: „O, kijk eens!” Iedereen keek, maar er was niets te zien. De gordijnen waren open, maar buiten was alles donker en stil.

„Wat was 't?” riepen al de kinderen.

„Het was de kleine Loesje Gordon. Zij keek door het raam en ik weet zeker, dat ze huilde. O, ik ga direct weg!”

En zonder verder een woord te spreken, liep ze door de deur naar buiten en vergat zelfs haar jasje aan te doen. Verderop in de straat, in het licht van een lantaarn, meende Nellie een klein figuurtje te zien.

„Loesje!” riep ze. „Loesje, kom hier.”

Maar Loesje liep door en Nellie moest de hele straat aflopen, voor dat ze bij haar was.

„O, Loesje!” hijgde ze. „Ik kom je wat brengen. Wacht even, dan kan ik het je geven.”

Loesje stond midden in de straat naar het wonderlijke ding te kijken, dat ze in haar armen hield. Het was een pop, die haar ogen kon sluiten en die „mamma” kon zeggen.

„Voor mij?” sprak ze.

„Ja, ja, voor jou”, zei Nellie, „het is mijn wens dat jij die zult hebben.”

Toen draaide ze zich om en rende terug naar het huis, met een blijder gevoel, als zij ooit in haar leven had gehad.

Door rovers overvallen

Een verhaal van dieven en een vriendelijke daad

Sst! Stil! Wat was dat?

De eenzame reiziger keek scherp rond. Een steen was van de berghelling afgerold en op de weg, ongeveer waar hij zich bevond, neergekomen. Hij was wat zenuwachtig, want dit weggedeelte tussen Jeruzalem en Jericho stond bekend door de overvallen van rovers. Links van hem was een steile rotswand, terwijl aan de andere kant het terrein sterk helde. Op de berghelling lagen tal van rotsblokken, waarachter dieven zich gemakkelijk konden verschuilen.

„Misschien was het niets”, mompelde de reiziger bij zichzelf en hij dreef zijn ezel tot meerdere spoed aan, om Jericho nog te bereiken voor de duisternis inviel. Maar hij kwam niet ver. Plotseling kwam van achter de rotsen een troep wild uitziende mannen te voorschijn, zwaaiende met knuppels en messen, en zij riepen hem toe om halt te houden.

Terwijl hij zijn ezeltje aanzette, deed de reiziger een wanhopige poging om te ontkomen, maar alles was tevergeefs. In een ogenblik waren de dieven bij hem, sloegen hem met hun knuppels en wonden hem met hun messen, totdat hij bewusteloos op de grond viel.

Toen hij daar half dood op de weg lag, namen de rovers hem zijn kleren af, namen zijn ezel en alles wat waarde had en verdwenen haastig in de bergen.

Naakt, gewond, bloedende lag de arme man daar uren op de weg. Toen hij tot bewustzijn kwam, voelde hij de vrese-lijke pijn van al zijn wonden, maar hij was te zwak om hulp te roepen.

Na een poosje hoorde hij voetstappen. Zou eindelijk iemand komen? De persoon kwam dichterbij en de gewonde reiziger zag dat het een priester was. Hoe blij was hij! De priester zou hem zeker helpen. Maar neen. De boze priester zag



De Samaritaan zette hem op zijn eigen ezel

de arme man daar liggen en toen maakte hij zich zo gauw mogelijk uit de voeten, misschien bang, dat de rovers ook hem zouden overvallen. Was dat nu niet gemeen van hem!

Toen het geluid van de stappen van de priester langzamerhand wegstierf, verloor de arme gewonde man alle hoop. Hij voelde, dat hij niet lang meer kon leven.

Maar hoor! Weer voetstappen. Ja! Het kwam dichterbij. Deze man zou hem zeker helpen. Het was een Leviet, een man, die hielp bij de tempeldiensten in Jeruzalem, iemand, die in de eerste plaats een mens in nood moest helpen. Hij kwam de weg langs en zag de arme naakte man liggen. En wat denk je wel, dat hij deed? Evenals de priester liet hij hem stil liggen en maakte dat hij weg kwam! Waarom? Misschien was hij er niet op gesteld om de wonden van de arme man te verbinden, of misschien wilde hij geen tijd verliezen om tijdig thuis te zijn. Misschien had hij haast. Maar was dit nu niet het minste, wat hij had kunnen doen? Ik vraag me af, hoe hij zelf het gevonden zou hebben om daar naakt en gewond op de weg te liggen?

Weer stierf het geluid der voetstappen weg en weer ontzong de lijder alle hoop. Zou niemand hem dan helpen? Elke minuut scheen een uur.

Wat was dat?

Stip-stap, stip-stap!

Daar kwam vast iemand op een ezel aan. Zou die halt houden? Weer herleefde de hoop in het hart van de arme man, maar helaas! Toen de reiziger in het zicht kwam, zag hij dat het een vijand was, een van de Samaritanen, die bekend stonden om hun haat tegen de Joden. Het was toch al te droevig. Zou er nu niemand komen om zijn pijn te verzachten?

Maar kijk! De Samaritaan houdt halt. Hij heeft de arme man bij de weg zien liggen. Hij is van zijn ezel afgestapt en komt naar hem toe. Het kan hem schijnbaar helemaal niet schelen, dat de man een Jood is, maar hij ziet in hem iemand, die hulp nodig heeft.

„Arme man!” zeide de Samaritaan, toen hij zich over de gewonde reiziger heenboog. „Kan ik je helpen?”

Terwijl hij een van de zadeltassen opende, die op zij van de ezel hingen, nam hij daaruit wat verbandlinnen en wat

olie en verbond daarmee de wonden van de man. Toen gaf hij hem wat te drinken en wikkelde hem in een kleed van zichzelf. Vervolgens ondersteunde hij de man, om hem op te richten, want de wonden hadden hem erg zwak gemaakt en zachtjes zette de Samaritaan hem op zijn eigen ezel.

Langzaam gingen zij toen op weg naar de herberg, die half weg tussen Jeruzalem en Jericho lag. De Samaritaan liep de gehele weg, leidde de ezel en ondersteunde met zijn andere arm de gewonde.

Toen zij bij de herberg kwamen, riep de Samaritaan de herbergier en vertelde wat er gebeurd was. Toen zorgde hij ervoor, dat de gewonde naar bed werd gebacht en in de herberg zou blijven totdat hij beter zou zijn. Aangezien de zieke man van al zijn geld was beroofd, zeide de Samaritaan aan de herbergier, dat hij de gehele rekening zou betalen. Toen nam hij afscheid van de zieke man en vervolgde zijn weg. Was dat nu niet een goed, vriendelijk mens?

Maar het mooiste van alles was, dat, toen deze Samaritaan dit goede werk deed, hij helemaal er niet aan dacht, dat iedereen nog eens daarvan zou horen. Hij deed het alleen omdat hij geloofde, dat het goed was om het te doen, alhoewel de gewonde een vijand was. Maar de herbergier hield het verhaal niet voor zich alleen. Hij vertelde de gebeurtenis aan anderen en tenslotte hoorde Jezus er van.

Jezus vond dat zo mooi, dat Hij er een van Zijn gelijkenissen van maakte, en aan Zijn hoorders vertelde, dat dit juist de manier was, waarop Hij wilde dat men zijn vijanden moest behandelen.

Jezus wil, dat ook wij het verhaal van de barmhartige Samaritaan gedenken, dat wij altijd vriendelijk zullen zijn tegenover hen, die hulp behoeven en dat wij anderen doen, wat wij zouden wensen dat anderen ons doen.